



Christine d'Abo

30 forró éjszaka



A tested lecsupaszítása tulajdonképpen egyszerű – de ha a lelkedet is le kell mezteleníteni valaki előtt, az mindent megváltoztat.

Glenna O'Donald a legkevésbé sem számított arra, hogy egy pakli kártyát talál a temetőben. Ráadásul nem is akármilyen kártyákról beszélünk, hanem olyanokról, amelyek mindegyike valamilyen pikáns szexkalandra csábít. Glenna kutatási asszisztensként túlságosan józanul éli mindennapjait, de a kártyák segítségével most szeretné elkezdni saját kísérletét. Az iszonyúan dögös egyetemi professzor, Eric Morris pedig felajánlja, hogy ebben a partnere lesz.

Glenna és Eric hetente egyszer találkoznak, hogy együtt kipróbálják a legérdekesebbnek látszó kártyákat. A vakmerő, szexuális felfedezésekkel teli éjszakák között lassan a munkanapok is megtelnek nevetéssel és flörttel. Egy idő után azonban Glenna úgy érzi, hogy túlságosan beszippantotta a játék, a rengeteg élvezet után közelebb szeretne kerülni a professzorhoz. Eric is ráébred arra, hogy Glennára nagyobb szüksége van, mint azt eredetileg gondolta. Vajon lesz elég bátorságuk ahhoz, hogy vállalják a kapcsolatukat?



Christine d'Abo

megszállottja a romantikának. Regény- és novellaíróként már több mint harminc művet tudhat magáénak. Képzelete egyszerűen kiapadhatatlan. Imád edzeni, csak azért áll le olykor az írással, hogy a testét is mozgásba hozza. Ha épp nem nindzsaként próbál elrejtőzni a szobájában, hogy írjon, akkor a családjával és két kutyájukkal tölti az idejét.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.christinedabo.com

www.facebook.com/PassionValogatas

www.facebook.com/DreamKonyvek

„Christine d’Abo regénye egyszerre szexi és szívet melengető. Friss, szellemes stílusa bebizonyítja, hogy mindent a gyakorlat tesz tökéletessé, és vannak olyan játékok, amelyekbe érdemes belevágni.” [Barnes&Noble](#)

„Annyira boldoggá tett! Akárcsak az elődje, a 30 fülledt nap, ez is egy olyan könyv, ami jó érzést kelt az emberben. Arról szól, hogy vállaljuk a kockázatot, és kövessük azt az életet, amire mindig is vágytunk – és hogy milyen csodálatos dolgok történhetnek, ha ezt meg tesszük.”

[School Library Journal](#)

„Egy igazán szexi és vicces könyv! Magam is meglepődtem azon, hogy mennyire tetszett. Az író kreatívan és izgalmasan gyúrta a részleteket egyetlen egésszé. Megéri elolvasni! Lehet, hogy én még egyszer belekezek!”

[Goodreads](#)

„Ez a történet nem a megszokott tanár–diák viszony egy újabb változata. Jól megírt, pikáns sztori, és az olvasó abszolút átérzi, hogy min mennek keresztül a szereplők. Üdítő olvasmány szerelemről és második esélyről.”

[Kirkus](#)



PASSION
VÁLOGATÁS

Christine d'Abo

30 forró éjszaka

— részlet —

1. fejezet

Te vagy a leggyávább ember a földkerekségen!

Bizony, rólam van szó – Glenna Marie O’Donaldról, a kiváló kutatóasszisztensről és párkapcsolati analfabétáról.

Jasmine – aki a főiskola első évétől kezdve a legjobb barátnőm – éppen a szemközti székbe huppant le előttem. Az ebédlőben ültünk a megszokott asztalunknál, és én aktívan próbáltam ignorálni az összes megjegyzését, mert teljes mértékben igaza volt. A pasikkal eléggé ingatag lábakon állt a kapcsolatom. Kedveltem őket, és úgy tűnt, ők szintén kedveltek, de csak egy ideig. Aztán persze a dolgok elég gyorsan *elkezdtek* tönkremenni, amikor kiderült, hogy a munkám fontosabb annál, mint hogy együtt lógjunk.

A főnököd egyértelműen kihasznál.

Túl sokat dolgozol.

Velem miért nem tudsz annyi időt tölteni, mint a szuliban?

Szar az egész, végeztem veled! És az igazat megvallva, ha az ember többször megegeti magát ugyanazokkal a dolgokkal, akkor inkább kihátrál. Nem volt nekem szükségem férfirra, hogy teljes legyen az életem. Jasmine viszont sosem hitte el, ha közöltem vele, hogy én teljes mértékben megvagyok egyedül is. Csak horkantgatott,

meg a szemét forgatta, nem is foglalkozott azzal, amit mondtam.

Tényleg idegesítő volt ez az egész.

És őszintén *semmi szükségem* nem volt pasira.

Még úgy sem, hogy néha szerettem volna megosztani valakivel az életemet. Néhanapján. De nem olyan gyakran.

– Én mondom neked, hogy a munkahelyi sütögetés a lehető legjobb lehetőség arra, hogy végre beszélj vele. – Kinyitotta az ebédesdobozát, mire a kimchis rizs illata betöltötte az egész szobát.

A „vele”, akire utalt, nem volt más, mint Eric Morris professzor. A magas, sötéthajú, szuperfitt szociológia-professzor, akinek a hangja szíveket remegtetett meg, és bugyikat húzott le, ha egy egyszerű köszönömöt mormolt. Eric Morris professzornak sokkal több női tanítványa volt, mint bárki másnak a kampuszon. Ritkán mosolygott, de ha rád nézett, semmi kétséged nem maradt afelől, hogy nemcsak észrevett, de minden érzésedbe és gondolatodba is belelát. Egyértelműen túl sok éjjeli fantáziámban szerepelt; ha ezt őszintén bevallottam volna, örült, megszállott csajnak titulálnak.

Már több mint egy éve az egyetemen tanított, de én két szót se nagyon váltottam vele, ugyanis Jasmine igazat mondott: gyáva voltam.

– Annyira szeretlek, mintha a tesóm lennél, Jaz. De esélyem sincs rá, hogy valaha is beszéljek vele.

A hosszú hétvége előtti péntekről beszéltünk, az utolsó munkanapról a tanév kezdete előtt. A legtöbb tanár ilyenkor nem volt jelen, kiélvezték az utolsó csepp szabadságukat is, hogy golfozzanak, olvassanak, vagy éljenek a hobbijaiknak. Én viszont imádtam ilyenkor dolgozni. Az iskola csendes volt, mintha valaki épp mély

levegőt venne, és várná a kilégzést. Egy utolsó szünet, mielőtt teljesen kirobbanna a káosz.

Ez az év pedig számomra még jobban alakult. A főnököm, Mickelson professzor három hónapra elhagyta a terepet a teljes szemeszternyi szabadsága után, és így még maradt négy teljes hónapom, amíg csak e-mailben kell majd kommunikálnom vele. Maga a mennyország!

– Te teljesen megőrültél? – dobta felém a szalvétáját Jasmine. – Ez a lehető legtökéletesebb pillanat, hogy megtedd. Ott lesz, te is ott leszel. Az őrült főnököd viszont nem. Végre talán elengedheted magad egy kicsit, és kiélvezheted a helyzetet.

Jasmine a legjobb barátom volt széles e világon, de voltak időszakok, amikor halálra rémisztett. Lenéztem a kezemre, és piszkálgatni kezdtem az elszáradt bőrt a körömömnél.

– Csak... képtelen vagyok rá.

– Mi a legrosszabb, ami történhet? Mondhat nemet. Legalább meglesz a válaszod, és továbbléphetsz.

Egy gyakornok pontosan ezt a pillanatot választotta, hogy belépjen a konyhába. Nem is nézett ránk, azonnal a kávéfőző felé indult. Előrehajoltam, hogy kisebb legyen a távolság Jasmine és köztem.

– Teljesen megelégszem a fantáziavilágommal is, köszönöm.

– Én azt elhiszem. Ha jók a megérzéseim, arról álmodozol, hogy rámászol, és minden egyes négyzetcentijét végignyalod.

A gyakornok kitágult szemmel nézett felénk, aztán gyorsan megfordult. Sejtésem szerint még mindig hallgatózott, bizonyára olyan hírmorzsákat akart összeszedni, amiket széthinthesz a diákok között. Csodálatos! Pontosan ilyesfajta figyelemre áhítoztam.

A srác felé biccentettem.

- Nem tudnál egy kicsit halkabb lenni?
- Addig nem, amíg nem hallgatod meg a tanácsaimat.
- Hátradőlt, összefonta a kezét, és a szemembe nézett. – Rá kell mozdulnod, mielőtt még valaki elhappolja előled.

A gyakorlók már nem tett úgy, mintha nem figyelne. Jasmine is észrevette a dolgot, mert szinte azonnal megfordult, és ránézett.

– Nem kéne valahol máshol tevékenykedned, Stuart? Például gyakorolnod az óráidra?

– Jaj, dehogynem! Igen. – Egyetlen pillanatra azt hittem, hogy ki fog esni a szeme, annyira bámult.

– Akkor hajrá, mozgasd a segged! – mutatott Jasmine az ajtó felé, és összehúzta a szemét.

Még sose láttam valakit ilyen gyorsan elszelelni. Jasmine aztán visszafordult felém, és sejtettem, hogy engem sem fog kímélni.

– Glenna, tudom, hogy nem hiszel nekem, de ez az igazság. Nem kellene egyedül lenned. Nagyon cukik lennétek Erickel. Ő is komoly, te is komoly vagy. Csak gondolj bele, milyen lenne a szex! Jézusom, ha nem lennék meleg, akkor még én is felpattannék erre a járatra.

Ezt a képet mindenképpen szerettem volna kiűzni a fejemből. A legjobb barátnőm és a vágyaim tárgya dugnak.

– Ki nem állhatlak! – Kivettem a tonhalas szendvicset az ételesdobozomból, és hatalmasat haraptam belőle. – Azt se tudja, hogy létezem. Ha köszönök neki a sütögetésen, az tuti nem fog segíteni abban, hogy az ágyába jussak.

– Hát, nem várhatod azt, hogy egyszer is megdug, ha nem is beszélsz vele. – Nagyot harapott a kimchiből, és a villájával mutogatott felém. – Lehet, hogy be kéne rúgnod, és megmarkolnod a seggét. Akkor bocsánatot kellene kérned. Térden csúszhatnál előtte, hogy „Jaj, Eric,

hogyan tudnám jóvá tenni?” – Megrebegettette a szempil-láját, mielőtt hangosan felnevetett volna. – Látnod kéne az arcodat!

– Akkora seggfej vagy! Miért vagyunk egyáltalán barátok?

– Mert az egyetem első hetében megmutattam neked, hogy kell egyben lehúzni egy egész üveg sört.

– Miután én kihúztalak a pácból egy esszével.

De Jasmine is nagyon jól tudta, hogyan működik az elmém. Mivel felvázolta a dolgot, most folyamatosan azon merengtem, hogyan is alakulhatna ez az egész. Láttam magam a sütögetésen, ahogy „véletlenül” belebotlok Ericbe, ahogy elmegy mellettem, és teljesen döbbenten nézek a szemébe. Talán még le is önteném magam valamivel. Azt hinné, hogy miatta történt, és segítene letörölgetni a ruhámat.

Sajnálom, Glenna, hogyan tehetném jóvá?

Jaj, semmiség, véletlen volt!

Nem nézhetem ezt tétlenül! Engedd meg, hogy adjak egy tiszta felsőt!

Elpirulnék természetesen, mert ki nem. *Köszönöm.*

Itt az enyém! A hangja mélyen rezegne, amitől azonnal beindulnék. A szemembe nézve gombolná ki az ingét.

Hű, Eric! A mellkasod annyira izmos.

Szeretnél mást is látni?

És bum! Jöhet az örült szex!

Bárcsak megtörténne!

Megköszörültem a torkomat, és újra beleharaptam a szendvicsbe.

– Nem hinném, hogy tetszem neki, vagy hogy szexel egyáltalán. Vagy ilyesmi. Mindig egyedül van.

– Bébi, én is láttam már a pasit. Tuti szokott szexelni. Akivel csak akarja, amikor csak akarja. Mindig ezt mondom neked! Rá kell mozdulnod.

– Azt se tudja, hogy létezem – feleltem újra. Emellett a munkatársa is voltam. Ez annyira hangsúlyosan szerepelt a fejemben lévő tiltólistán, hogy meg se tudtam rendesen fogalmazni.

– Az meg kinek a hibája? Nem az övé. Ha akarsz valamit, akkor nem árt, ha egy kicsit összeszeded magad. Az élet nem a folyamatosan óvatoskodóknak kedvez.

– Néha igen.

– Én ebben nem hiszek.

Utáltam, amikor igaza volt.

– Talán.

– Kutatóasszisztens vagy, aki a tanulmányok és megfigyelések világában él. Beszélj vele! Komolyan mondtam, amit az előbb említettem. Biztos vagyok benne, ha megragadnád a seggét, simán előadhatnád, hogy csak valami egyszerű kutatóprojektről van szó.

– Istenem, hogy mennyire gyerekes tudsz lenni! Nincs szükségem férfira, hogy teljessé tegye az életemet, teljesen jól megvagyok a vibrátorommal otthon, ha épp arra van szükségem.

– Édesem, mindig csak maszturbálsz.

– Ezzel kiélem a fantáziámat. Félnék, hogy a valóság sosem érne fel az elképzelt Erickel, amit olyan jól megalakítottam már a fejemben.

Abban a percben elkezdett bizseregni a bőröm. Még mindig egyedül voltunk a konyhában, de meg mertem volna esküdni arra, hogy más is csatlakozott hozzánk. Lehetséges, hogy Stuart még mindig a folyosón ácsorgott, és hallgatózott. Mondjuk bizonyára nem járt szerencsével, mert az egész beszélgetés arról szólt, hogy Jasmine rendesen lehordott.

– Vissza kell mennem. Mickelson professzor egy csomó könyvet hagyott hátra nekem, hogy írjak belőlük ösz-

szefoglalót. Üldözni fog az e-mailekkel, ha nem leszek kész hamarosan.

Hál' istennek Jasmine sóhajtott, ami azt jelezte, hogy aznapra véget ért az ostrom.

– Mikor jön vissza az öreg kecske?

– Az egész szemeszterben nem lesz itt, de megfenyegetett, hogy október végén benéz egy rövid időre. Akkor tutira ad nekem annyi projektet, hogy el legyek látva a következő szemeszterig.

– Nekem is mennem kéne, fél egykor megbeszélésem van. Az egyik informatikaprofesszor kutatást szeretne indítani az online tanítással kapcsolatban. Elő kellene szednem néhány tanulmányt, hogy ne egy régi tézist porolgassunk le.

– Fúj!

A székeink hangja visszhangzott a helyiségben, ahogy felálltunk. Egy másodperccel később már a szemetet szedtem, és elindultam a kuka felé, amikor szembetaláltam magam fantáziám tárgyával.

Eric Morris professzor az ajtóban állt kávéscsészével a kezében. Ez a szó mondjuk, nem fejezi ki igazán, mit is csinált. Inkább fölénk magasodott. Nem lehetett sokkal több száznyolcvan centinél, de én csak százötvenöt centi voltam, így nekem égimeszelőnek tűnt. De persze nem mondanám, hogy borzalmas dolog volt, hogy a mellkasával kerültem egy vonalba. Az inge tökéletesen illett a testére, nem rejtette el az izmait. Mint általában, most is a mellizmait néztem. Tényleg olyan kemények lehettek, mint amilyenek kinéztek? Éppen emiatt nem is vettem észre, hogy engem figyel. Pedig ezt tette.

El is pírultam.

– Ööö, jó napot, Morris professzor!

Ó, ez aztán nem semmi! Végre megszólaltam!

– Glenna.

Istenem, a hangja! Sokkal mélyebb hangja volt, mint más férfiaknak, és emiatt valahogy végighullámszott a testemen, amikor beszélt. Lehetséges, hogy valakinek a hangja afrodiziákumként hasson? Felőlem felolvashattott volna egy telefonkönyvet is, én attól is elélveznék.

Jasmine megköszöri a torkát, mire ráébredtem, hogy sokkal hosszabban bámultuk egymást, mint az normális lett volna.

– Elnézést, nekem...

Azt szerettem volna, hogy oldalra mozduljon, hogy elérhessek a kukához. Ehelyett nem mozdult, nekem meg bénán meg kellett kerülnöm. Összeszorítottam a számat, nehogy megérezze a halszagú leheletemet, ahogy elhaladok mellette. Eközben megcsapott az aftershave-jének az illata. Nem ismertem a márkát, de elképesztő volt, majdnem idiótán felnevettem a pasis aromától. Mindig meg tudtam mondani, ha a helyiségben járt, mert az orrom azonnal felismerte az illatát.

Eric csak akkor mozdult el a kávéfőző irányába, amikor én már kidobtam a szemetet a kukába. Nem voltunk közeli kollégák, nem dolgoztam egyetlen projektjén sem, mióta idekerült, ezért nem sok megbeszéltnivalónk akadt. Nem mintha könnyedén megszólíthattam volna úgy, hogy háttal ácsorgott nekünk. Az asztalhoz léptem, és felkaptam a holmimat.

– Visszafelé menet szereznem kell papírt a nyomtatóba.

– Szuper! – Jasmine valószínűleg alig bírta visszafojtani a nevetését. – Nem akarsz hozni egy kávé is? Úgy tűnik, mintha szükséged lenne rá.

Meg fogom ölni.

– Nem, megvagyok nélküle.

Mielőtt még kiléphettünk volna a konyhából, Jasmine hangosan megszólalt.

– Legyen csodás napja, Morris professzor!

– Viszont, Ms. Houn, Glenna.

Igen, akkor már teljesen biztos voltam abban, hogy Jasmine a lehető legfájdalmasabb halált fogja halni, de valahogy sikerült befognom a számat addig, amíg hallótávolságon kívülre nem jutottunk.

– Ki nem állhatlak!

– Most viccelsz? Egyetlen másodpercre komolyan azt hittem, hogy feldob az asztalra, és a szemem láttára megdug.

– Neked teljesen elmentek otthonról! Nem is ismer!

– Nehogy azt hidd! Tudja a nevedet, ami azt jelenti, tudja ki vagy. És te nem láttad az arcát úgy, ahogy én. Nem csak hogy tudja, hogy életben vagy, hanem érdeklődik is irántad.

– Hagyjuk már! – Ezzel csak próbálta felkorbácsolni az érdeklődésemet, én viszont tudtam, hogy nem érdekelem Ericet.

Épp be akartunk fordulni a sarkon, amikor visszánéztem a konyha felé. Eric ott ácsorgott a kávéscsészével a kezében, és engem bámult.

De nem tetszhettem neki, *ugye?*

A mai napig nem is gondoltam volna, hogy egyáltalán tudja a nevemet.

Már majdnem visszaértünk az irodában, amikor megszólalt a telefonom. Mire beértünk, elhallgatott, de amikor az asztalomhoz értem, megnéztem, ki hívott. Négy nem fogadott hívásom volt anyukámtól.

– Bassza meg!

– Mi a baj? – Jasmine felém fordult.

– Még nem tudom. Várj! Helló, anya! Sajnálom, épp ebédeltem.

– Glenna, édesem. – Egyetlen pillanat alatt tudtam, hogy sírt.

- Mi a gond? Apával történt valami?
- Nem, apa jól van. A dédivel van gond, Glenna.
Becsuktam a szemem, és éreztem, hogy kicsúszik a lábam alól a talaj.
- Jaj, ne!
- Kórházban van, és az orvosok abban sem biztosak, hogy megéri a reggelt. Ide tudnál jönni?
- Hol vagytok?
- A St. Josephbe vitték.
- Azonnal indulok.
Jasmine előttem állt, amikor letettem.
- Mi a gond, drágám?
- A dédim haldoklik.

2. fejezet

A dédnagymamám után kaptam a nevemet: Nagy Glenna. Ő mindig is étellel teli személyiség volt, folyamatosan bolondozott, így az ember könnyedén elfeledkezhetett a koráról. Abban reménykedtem mindig, hogy olyan szerencsés leszek, hogy én is megérem a kilencvenes éveimet.

Gyerekként utáltam, hogy apa róla nevezett el. Nem annyira egyszerű kicsiként a Glenna névvel élni. Őrületesen sokat csúfoltak miatta, a gyerekek sokszor kegyetlenek. De minél idősebb lettem, annál jobban értékeltam a kapcsolatot kettőnk között. Ráadásul szerettem a rám irányuló kitüntetett figyelmét. Könyveket, meglepetéseket, kirándulásokat kaptam tőle. *Sajnálom, de olyan nem jöhet, akit nem Glennának hívnak.*

Csodás volt az egész. Ahogy ő is.

Sosem rajongtam a kórházakért, ki nem állhattam a levegőben terjengő fertőtlenítő szagát. Nekem ez mindig azt jelentette, hogy túl keményen kell takarítaniuk ahhoz, hogy elűzzék a kórokozókat. Mindig megtettem minden tőlem telhetőt, hogy ne kelljen kórházba mennem. Ma este viszont nem tehettem mást. Nagy Glenna a másik helyiségben volt. Haldoklott.

A nagyimmal ültem, amíg az orvosok bent voltak dédinél, és mindent megtettek, hogy a lehető legkényelme-

sebbé tegyék a hátralévő óráit. Apa el volt foglalva azzal, hogy felhívja a még életben maradt testvéreit, hogy mindenki értesüljön arról, mi is történik. Anya szólt, hogy hoz kávé, de én tudtam, hogy egyedül akar sírni. Hosszú éjszaka lesz, főleg a nagyim számára.

Az elmúlt öt percben az én kezemet fogta, de nem mondott semmit. Én egyre csak a szeretteim halandóságára gondoltam. Őrületesen félelmetes, ha erre emlékeztetik az embert.

– Anya tudta, hogy ez lesz. – Nagyi megszorongatta a kezemet. – Már hónapok óta üzeneteket írogatott az embereknek, hogy rendesen elbúcsúzhasson, ezt mondta.

– Jaj, nagyi! – A fejemet a vállára hajtottam. – Nagyon sajnálom.

– Semmi gond, édesem. Anya megbánás nélkül hagyja el ezt a világot. Ez több, mint amit a legtöbben várhatunk az élettől.

Én huszonnyolc éves voltam, és máris volt olyasmi, amit megtagadtam magamtól, olyan helyek, ahová nem mentem el. Vajon én is elmondhatom majd magamról ezt kilencvennyolc évesen? Hogy nem bántam meg semmit?

– Nálam vannak, azóta, mióta befejezte őket – törölte le a nagyi az arcát.

– Micsoda? A levelek?

– A táskámban. Odaadom a tiédet.

Azt hiszem, kisebb sokkot kaptam, ahogy a nagyi elkezdett a táskájában kotorászni. Egy köteg borítékot húzott elő, a nevünket szépen rányomtatták mindegyikre. Pillanatokon belül az ölemben landolt a saját levelem.

Kicsi Glenna.

A mellkasom úgy összeszorult, hogy alig kaptam levegőt. Nem tudtam elolvasni, most semmiképpen sem. Még Nagy Glenna itt volt velünk, az ágyban pihent egy

másik helyiségben. Igyekeztem lenyelni a torkomban gyűlő fájdalomgombócot, és elmosolyodtam.

– Később fogom elolvasni.

– Természetesen. – Nagyi hirtelen elborzadva nézett rám. – Talán még oda sem kellett volna adnom, talán meg kellett volna várnom, hogy...

Letettem a levelet a mellettem lévő székre, és erősen magamhoz öleltem.

– Minden rendben van, szeretlek!

– Én is szeretlek!

Anya visszajött kávéval a kezében, az arcán megszáradt könnyek csillogtak.

– Borzalmas sor volt a Tim Hortonsban, sajnálom, hogy ilyen soká jöttem.

Apa feszült arckifejezéssel tért vissza, és a nagyí arcát fürkészte, hogy lássa, ő hogy érzi magát.

– Anya, Tony elhozza Briant, a házhoz mennek. Steve is jön egy kicsit később.

Nagyí megszimogatta a kezemet.

– Miért nem mész el sétálni egy kicsit, édesem? Kinyújtóztathatod a lábadat!

– Hoztam neked egy nagy dupla-duplát. – Anya a kezembe nyomta a kávé, ahogy felkeltem. – Mindig elfelejtem, milyen hatalmas ez a kávé. Dobd ki, ha nem tudod meginni mindet.

– Köszönöm!

Anya megölelt, hosszabban húzott magához, mint szokta.

– Láttam egy szép várószobát a folyosó végén, ha csendet szeretnél. Mi nem megyünk sehová, gyere vissza, ha készen állsz.

– Visszajövök.

Otthagytam őket, és egyenesen abba az irányba indultam, amerre anya mutatott. A gondolataim cikáztak,

eszembe jutottak azok a csodás időszakok, amiket Nagy Glennával töltöttem. Hatalmas régi farmháza volt Antigonishban, Nova Scotia tartományban. Gyerekként néha elmentünk meglátogatni, és nagyfi is velünk jött. Nem emlékszem sokra a helyből, de tudtam, hogy a ház rendszeren le volt lakva.

Néha nyaranta felszállt a repülőre, hogy meglátogassa a nagyit egy hónapra. Általában júliusban kelt útra. Imádtam a hangját, a csillogó szemét. Mindig olyankor nézett így rám, ha valamit kitervelt. Odáig voltam a keleti parti akcentusáért is, mert néhány szót annyira kanadaiasan ejtett ki.

– Basszus! – Egyre nehezebb volt levegőt venni anélkül, hogy bele ne remegett volna az egész testem. Le kellett ülnöm, össze kellett kapnom magam, mielőtt visszamegyek a családomhoz.

A folyosó végére irányított a kiírás. A kávé egyre jobban melengette a kezem, átsütött a papírpoháron. Anyának sosem jutott eszébe, hogy dupla pohárba kérje. Amikor végre beértem a szobába, egy pár odabent éppen egy kórházi személyzetisnek tűnő emberrel beszélgetett. *Jobb, ha kint maradok.* Gyorsan körbenéztem, és találtam egy széket pár méterre tőlük a falnál. Ott nyugalomra leltem.

A folyosó csendes volt, némi hang ugyan kiszűrődött a helyiségből, a háttérben zümmögött a ventilátor. Leültem a túlzottan kipárnázott műbőr székre, és vártam, hogy kinyomódjon belőle a levegő a súlyomtól, mielőtt ránéztem a borítékra.

Kicsi Glenn.

Annyira finom, kicsiny betűkkel írták ezt rá, ami egyáltalán nem vallott arra a nőre, aki megírta a borítékokat. Az ölembe tettem, de még nem álltam készen arra, hogy kinyissam. Ehelyett belekortyoltam a kávéba, hagytam,

hogy a koffein, a cukor és a tejszín megtegyék csodás hatásukat, és feldobják egy kicsit a lelkemet, feltöltsék a testemet. Ugyan mesterséges hatás volt, de reménykedtem, hogy ez majd segít túlélnem az elkövetkező pár órát.

Nagy Glenna levele engem várt.

Kiittam a kávé, és letettem a poharat a padlóra.

Mély levegőt vettem, aztán még egyet, mielőtt újra magamhoz vettem a borítékot, hogy alaposabban megvizsgáljam. Vékony volt, valószínűleg egyetlen papírlapot rejtett magában. Nagyí már elmondta, hogy búcsúlevél volt attól a nőtől, akit a folyosó végén már csak gépek tartottak életben. Még élt, még kapaszkodott az életbe.

Hozzám szólt annak ellenére is, hogy már nem tudott megszólalni.

Behunytam a szemem, és elhatároztam, hogy elolvassom most. Becsúszttattam az ujjam a ragasztás alá, óvatosan végighúztam, hogy kinyíljon a boríték. Igazam volt abban, hogy egyetlen papírlapot fogok találni. De abban nem, hogy ez lesz az egyetlen dolog benne. Nagy Glenna háromba hajtotta a papírt, amely egy másik dolgot ölelt körbe: egy fotót. Mielőtt széthajtottam volna a levelet, megráztam, és a fotó kicsusszant.

Én nagyon kicsi voltam rajta, Nagy Glenna elvitt az Eaton Centerbe, amikor Torontóba látogatott egyszer. Fotófülkében fotózkodtunk közösen: két generáció, akiket összekötött a név. Elfeleztük: kettő jutott nekem, kettő neki. Én az évek során elveszítettem valahol a sajátjaimat, nem gondoltam, hogy valaha is újra találkozom ezekkel a képekkel. Már elfelejtettem, hogy ő megtartotta a másik kettőt.

Az eddig visszafojtott könnyek most már az arcomon csorogtak. Miért nem töltöttem vele több időt? Pár évvel ezelőtt egy városi idősek otthonába került, bármikor

elmehettem volna hozzá. Ő volt az én Nagy Glennám, a nő, akit éveken keresztül imádtam, és egész életemben azon fogok dolgozni, hogy felérjek a nevéhez. Borzalmas dédunokaként viselkedtem.

Szipogtam, majd végül kinyitottam a levelet, hogy elolvashassam utolsó, hozzám intézett szavait.

Drága, Kicsi Glenna!

*Nem tudom, hogy valaha
elmondtam-e neked, de titkon mindig
boldog voltam, hogy te vagy az
a dédunokám, aki az én nevemet kapta.
Nem mintha lett volna erre okom,
de amikor először megpillantottalak
kisbabaként, tudtam, hogy rokonlelkek
vagyunk.*

*Annyira büszke vagyok rád, és
mindarra, amit elértél az életedben.
Egy egyetemen dolgozol! Ez bizony
olyan dolog, ami nekem sohasem
sikerült volna. Az egyik, amit igazán
megbántam az életemben, hogy nem
tanultam tovább. Köszönöm, hogy
megmutattad nekem, mit is érhettem
volna el.*

*Amikor leültem, hogy megírjam
ezeket a leveleket, annyi embernek
szerettem volna üzeni pár utolsó
dolgot. A legtöbbjüknek csak búcsút
akartam mondani, de neked, édes
kislány, többet szeretnék ennél adni:
szeretnék egy kis tanáccsal szolgálni.*

Végignézttem, hogyan cseperedtél szépséges, intelligens nővé. Az életedet átgondoltan, gondosan éled. Ezzel szeretném, ha felhagynál. Nem teljesen, csak egy kicsit! Szeretném, ha valami vadabb dologba kezdenél. És ne vedd félvállról ezt az egészet! Ha végigmész ezen az úton, a lehető legtöbbet fogod kapni az élettől. Nem kételkedem abban, hogy végül majd meg fogsz házasodni, és saját gyermekeid lesznek. Ezt kívánom neked.

De biztos akarok lenni abban, hogy a megfelelő férfit találod meg.

Nem akarom, hogy tele megbánással érij el a kilencvenes éveidbe.

Holnap, holnapután vagy jövő héten szeretném, ha nyitnál a világ felé, és tennél valami olyasmit, amiről mosolyogva ezt mondhatod:

– Biztos vagyok benne, hogy Nagy Glenna odáig lenne ezért! – Nagyon remélem, hogy ebben a történetben egy férfi is szerepet kap, de csak te tudod eldönteni, ki is a megfelelő neked.

Emellett szeretném, ha biztosan tudnád, hogy szeretlek. Anyukád mondta, hogy sokszor rosszul érezted magad, hogy nem töltöttél velem elég időt. Öreg vagyok már, de egy cseppet sem kicsinyes. Az együtt töltött időszakok csodálatosak voltak. Nagyon jól tudod, hogy nekem a minőség többet

*jelent, mint a mennyiség. És te ezt
mindig megadtad nekem.*

*Szeretlek,
És örökké veled maradok:
Nagy Glenna*

– Basszus! – Letöröltem a könnyeimet a kezemmel. – Basszus!

Minden csepp büntudat és megbánás egyszerre rohant meg. A mellkasomhoz szorítottam a levelet, és hangosan felzokogtam, valószínűleg mindenki hallotta a közelben. A dédim szeretett és büszke volt rám!

Egyúttal azt is akarta, hogy több kockázatot vállaljak.

Előrehajoltam egészen addig, amíg a homlokom már a térdemet érintette. Ebben a pózban képes voltam mindent kizárni, egyetlen pillanatig kiélveztem a sötétséget, hagytam, hogy a szavai leülepedjenek bennem. Ő is megfigyelő volt, mint én. Ösztönös érzéke volt, hogy a problémák gyökerét lássa úgy, hogy csak néhány egyszerű kérdést tett fel. Amíg én ezt a képességemet az egyetlen kamatoztattam, ő embereknek segített, hogy jobb életet élhessenek.

Csodálatos volt.

Beletelt némi időbe, amíg összeszedtem magam anynyira, hogy úgy éreztem, már szembenézhetek a családdal.

Amikor visszatértem, az orvos épp anyával és apával beszélt. A nagyi nem volt a közelben. Amikor apa meglátta, hogy jövök, a szemembe nézett, és kissé megrázta a fejét.

Ne!

Jaj, ne!

– Anya?

Anya a szemét törölgette, és szorosan magához ölelt.

– Elment, kicsim.

– És a nagyi?

– Épp vele van odabent.

Egy kissé erősebben szorítottam magamhoz.

– Annyira szeretlek!

– Tudom, én is szeretlek téged! – Hátrahúzódott, és letörölte friss könnyeit. – Kaptál levelet?

– Igen.

– Tényleg téged szeretett a legjobban a gyerekek közül. És tudta, hogy te is szereted. Emiatt sose aggódj!

– Köszönöm, anya!

A következő pár óra volt a legnehezebb az eddigi életemben. Valahogy sikerült visszatartanom a könnyeket, ahogy nagyi kijött. Apa ment be, és tartotta a frontot, amíg meg nem érkezett Stephen bácsikám. Akkor könnyebb volt a háttérbe húzódni, pár percet szánni arra, hogy lélegzethez jussak. Megígérttem Jasmine-nak, hogy felhívom majd a fejleményekkel kapcsolatban.

Ő pedig felvette első csengetésre.

– Édesem, minden rendben van?

– Nagy Glenna elhunyt.

– Nagyon sajnálom. Szükséged van valamilyen segítségre? Összeszedhetek pár holmit, és elvihetem hozzád.

– Anyához és apához megyek ma este, hogy velük legyenek. Csak szerettem volna elmondani, hogy következő szerdáig nem megyek be dolgozni, akkorra már meglesz a temetés is.

– Ne aggódj semmi miatt sem! Még Mickelsonnak is írok, hogy tudja, mi a helyzet.

– Nagyon köszönöm!

– Menj, és legyél a családdal! Hívj fel, ha tudsz!

Fájt, hogy elveszítettem a dédimet, de valamennyire megkönnyítette, hogy voltak olyan emberek az életem-

ben, akikre támaszkodhattam, akiket szerettem, és ők is viszont szerettek. Igen, a fájdalom létezett, de tudtam, hogy valamikor majd elmúlik.

A lehető legtöbb, amit a dédi emlékéért tehetek az, ha azzá válok, akiről Nagy Glenna azt gondolta, bennem lakozik. Valahogy meg kellett találnom a módját, hogy kalandra induljak, ahogy ő is tette. Hogy megbánás nélkül éljem az életemet, hogy olyan dolgokat csináljak, amire Nagy Glenna azt mondaná: „Ez az, kislány!”

Már csak azt kellett kitalálnom, hogy a fenébe tehetném ezt meg.

3. fejezet

A temetés olyan szép volt, amilyen egy temetés csak lehet. Már évek teltek el azóta, hogy utoljára részt vettem egyen. A szüleim nem mondhatók vallásosnak, nem mentünk templomba, hacsak a nagyi meg nem kért rá minket, hogy csatlakozzunk hozzá. De Nagy Glenna egész életében hívő volt, szóval már pár hónappal ezelőtt kiválasztotta magának a templomot a temetésére.

Az énekeket felismertem, sokszor ezeket dúdolta magában, amikor kötögetett vagy mást csinált. Elsírtam magam, amikor Sabin néni az Ave Maria pár versszakát elénekelte nekünk. Tony bácsikám mondta a gyászbeszédet, és még a nagyi is mondott pár szót. A temetés a sírnál fejeződött be, ami rövid autóútra volt a templomtól. Virágot tettem a koporsóra a többi unokával és dédunokával együtt.

Mielőtt még észbe kaptam volna, már vége is lett a temetésnek, és nem maradt más, minthogy folytassuk az életünket. Csak Jasmine piszkálódására tudtam gondolni. Hogy gyávának nevezett, mert sosem vagyok képes arra, hogy bevállaljam a dolgokat. Ericre gondoltam, és az elkövetkező sütyögetésre. Jasmine-nak igaza volt: tökéletes lehetőség adódott arra, hogy jobban megismerjem. És semmi borzalmas nem történhet, ha csak köszönök neki, és beszélgetek vele a következő szemeszter óráiról.

Nagy Glenna bizonyára örülne ennek. Eric nagyon is az ő zsánere volt, csak hatvan évvel fiatalabb változatban.

Éppen Ericre gondoltam, ahogy csoportokra szakadtunk, és elindultunk vissza a kocsik felé. A szél feltámadt, folyamatosan az arcomba fújta a hajamat. Megálltam, hogy megigazítsam, amikor megláttam egy tasakot egy sírkő tetején, ami onnan egyenesen a földre esett. Az unokatestvéreim haladtak előttem, halkán beszélgettek egymással, nem vették észre, hogy lemaradtam. Én meg nem bírtam elviselni annak a gondolatát, hogy egy elhunyt, szeretett embernek szánt ajándék a földön végezze. Csak pár másodpercembe telt, hogy visszategyem a helyére.

– Várjatok meg! – Nem vártam meg, hogy hallottak-e, nagyon jól tudtam, hogy úgy se maradok le túlzottan akkor sem, ha nem állnak meg. A lehető legóvatosabban lépdeltam a magassarkúmban a fűvön át a sír felé. Csak két másodpercembe telt volna visszatenni a zacskót a sírra. Meg is tettem volna, ha az éles fekete betűk nem vonzák oda a tekintetemet.

Nem.

Nem, ez nem lehet...

Kisimogattam a ráncokat az átlátszó zacskón, hogy jobban megnézzem a feliratot.

Első Nap Maszturbálj!

– Mi a fene? – A kíváncsiságom vitt előre. Kinyitottam az egész zacskót, hogy belenézzek a tartalmába.

Szextelés.

Öltánc.

Szex autóban.

Te jó ég! Ezek szexkártyák voltak!

A temetőben!

– Mi a fene?

– Glenna, jössz már?

Összerezzelve csúszttam be a kártyákat a zsebembe, nem is gondolkodtam.

– Megyek már!

Szexkártyák a temetőben? Ezeknek bizonyára nem kellene itt lenniük. Valaki biztos extraszaftos szexkalandba keveredett errefelé, és véletlenül elhagyta a csomagot. Szegény család, akinek a szerette éppen itt nyugszik, bizonyára rémes sokkot kapnának, ha egy látogatásuk során ezeket találnák a sírnál.

Jobb, ha magammal viszem őket, hogy egyetlen gyászoló személy se találjon rá. Ezzel a közjót szolgálom.

Teljes mértékben.

Odaértem az unokatesómhoz, Kristinához, aki gyorsan rám mosolygott, majd a sír felé biccentett.

– Az meg mi volt?

Nagyon szerettem Kristinát, de ő sokkal konzervatívabb világnézetű volt, mint én. Nem olyasvalaki, aki értékelné a szexkártyákat, főleg nem a temetőben találtakat.

– Semmi, csak valami szemét, nem akartam otthagyni.

– Nagyon kedves tőled, hogy felszedted. – Kristina újra rám mosolygott. – Szerinted lesz kaja a nagyinál? Borzalmasan éhes vagyok.

– Apa és anya egy csomó cuccot vitt át még korábban. Biztos azt akarták, hogy mindene meglegyen a nagyinak. Abból mindenkinek jut.

A kártyák szinte lyukat égettek a zsebemben. Pontosan olyan felfedezés volt ez, ami teljesen felkorbácsolta az érdeklődésemet. Hogy kerülhettek oda? Ki írta őket? Ki használta őket?

Istenem, nem akartam várni, amíg hazaérek, hogy jobban megnézzem őket, de nem volt más választásom. Csak arra tudtam gondolni, hogy a dédnagyanyám, Glenna

odáig lett volna a kártyákért, főleg, hogy pont az ő temetése után találtam őket. Ha hittem volna a szellemekben vagy a sorsban, akkor bizonyára meg lettem volna győződve arról, hogy ő rendezte el úgy, hogy megtaláljam a kártyákat.

De ilyesmiben nem hittem.

Akkor sem, ha ő igen.

De ez nem is lep meg.

Csak egy pillantást vetettem eddig a csomagra, de azt már tudtam, hogy bárki is írta a kártyákat, nagyon aktív képzelőerővel rendelkezett.

Az egyetlen gond a szexkártyákkal az volt, hogy az első kártya kivételével kellett hozzájuk egy másik személy is, ami most nekem nem igazán elérhető.

Ha lett volna választási lehetőségem, kivel is osszam meg a kártyákat, akkor egyértelműen Ericet mondtam volna. Csodálatos alany lenne erre a feladatra, de persze, ehhez tudnia kellene, hogy létezem. Hogy szexuálisan aktív nőnemű lény vagyok, és nem csupán Mickelson professzor kutatási asszisztenseként tengetem a napjaimat. Bármit is gondoljon rólam egyébként.

Talán a szexkártyák segíthetnek nekem?

Nem, biztos nem. Ehhez nem volt bennem elég kurázi.

A családom nagy házában gyűlt össze. Néha nevetés szállt a visszafogott beszélgetés közben, a nap elején burjánzó feszültség kezdett feloldódni. Imádtam a dédit, de iszonyú nehezen tudtam figyelni a körülöttem zajló eseményekre. Az elmém folyamatosan visszavándorolt a zacskóra és annak tartalmára, amit a lehető leggyorsabban átraktam a zsebemből a táskámba.

Miközben Stephanie-val beszélgettem, azon gondolkodtam, kinek kell egyáltalán olyan instrukciót adni, hogy maszturbáljon. Miközben megöleltem Kristinát, és

egy második adag kávét nyomtam a kezébe, azon gondolkoztam, milyen lehet öltáncot adni valakinek a temetőben?

A befogadó fél vagy teljesen új volt a szex terén, vagy sokkal több állt a történet mögött, mint azt én elsőre gondoltam volna.

– Glenna?

Felugrottam, amint meghallottam anya hangját. Egész nap apát kísérgette, aki meg az anyukáját támogatta, hogy biztosan minden rendben menjen. Megöleltem, és gyorsan megpusziltam az arcát.

– Hogy van apa és a nagyi?

– Úgy, ahogy arra számítani lehetett. – Anya már egy ideje nem festette be a haját, így felfedeztem ősz tincseket természetes barnaságában, ami újabb emlékeztetőként szolgált arra, hogy mindannyian öregszenek.

– Szeretnéd, hogy hozzak valamit?

– Szerintem mindenünk megvan. Csak meg akartam kérdezni, hogy nálunk maradsz-e ma este a házban, mert akkor elindulnék, hogy mindent elrendezzek.

Gyorsan körbenéztem a helyiségben, apára és a testvéreire pillantottam, akik valószínűleg arra készültek, hogy beleássák magukat a söröshordóba, amit már kikészítettek a garázsban, és iganak egy nagyot a dédim emlékére. Így anyára hárult a feladat, hogy szórakoztassa a nagynéniket és a nagymamámat, akik valószínűleg szintén iszogatni készültek.

– Azt hiszem, már így is tele van a ház mára. Hazamegyek. Úgyis dolgoznom kell holnap.

– Kicsim, biztos vagy abban, hogy készen állsz erre? Csak pár nap telt el.

– Nem igazán, de nem vehetek ki több napot. – Már felhasználtam a haláleset idejére kijelölt három napot, ennyit adott az iskola. Bármennyire is úgy éreztem, jó

esne még pár nap, hogy gyászoljak, tudtam, hogy jobb lesz, ha visszamegyek dolgozni. A lakásomban csak magamat sajnálva ücsörögnék. – Rendben leszek.

– Persze, hogy rendben leszel! – Anya hátrasimított egy hajtincset a fülem mögé. – Hát, nagyon úgy fest, hogy el leszek foglalva ma este, de ha bármire szükség van, szólj, jó?

– Köszönöm! – Még egyszer megpusziltam. – Szerintem inkább megyek is, hacsak nem kellek, hogy segítsek még valamiben.

– Menj csak! De mindenképpen búcsúzz el a nagytól, mielőtt elindulsz.

– Úgy lesz!

Körbementem, mindenkit megölelgettem, és megpuszilgattam, azokat is, akiket évek óta nem láttam. Fogadtam a dicséreteket, hogy *mennyire megnőttem* és *mennyire szép lettem*, ezek a megjegyzések főleg nagybácsiktól és nagynéniktől záporoztak felém. Bizonyára borzalmasan rút kiskacsa lehettem gyerekkoromban, ha ennyire meglepődtek az átalakulásomon. A nagymamám mellett még több időt töltöttem. Megpuszilgattam, mire ő jó erősen magához szorított.

– Az összes unoka és dédunoka közül te érdemled meg legjobban, hogy a nevét viseld.

Ó! Basszus!

Kitöröltem a könnyeket a szememből.

– Nagyon köszönöm!

A nagy megcsorította a kezem.

– Menj, és ne sírj többet! Semmiképp sem szeretne volna, ha szomorkodsz.

Szóval, így is tettem.

Furcsa tudatállapotban vezettem haza a nagy házából. Próbáltam zenét hallgatni, de ideges lettem, hogy folyamatosan szagattott a Spotify. A csend viszont annál is

rosszabb volt. Túl sok gondolat rohant meg a halandóságról – a sajátomról és a családoméról is –, ami aztán még jobban kihozta belőlem a gyászt. Teljes figyelemelterelésre volt szükségem.

Benyomta a telefongombot a kormányon.

– Hívd Jasmine-t!

Hallottam, ahogy a készülék tárcsáz. Négyszer csengett ki, mire a barátnőm beleszólt a telefonba.

– Halló?

– Helló, Jaz, én vagyok.

– Szia! – Hallottam, ahogy hátrébb tartja a telefont. – Várj egy pillanatot, anya... Bocsánat. Milyen volt a temetés?

– Szép szertartás volt.

– Az jó. És hogy vagy?

– Hát, azt hiszem, megvagyok. Most, hogy vége van a temetésnek, már nem nyomaszt annyira ez az egész, ha van ennek bármi értelme.

– Persze, értem, miről beszélsz.

Belementem egy kátyúba, mire a táskám a földre esett, kiömlött a tartalma, és a tekintetem azonnal a kártyákra siklott. Ó!

– Ma este el vagy foglalva, ugye?

– Igen. Épp anyánál vagyok. Rákényszerített arra, hogy fessük be a fürdőszobáját rózsaszínre. – Kissé öklendezős hangot hallatott.

– Az gáz, mert találtam valami furcsát... a temetőben.

– Most komolyan félve kérdezlek erről, pedig tudod, hogy ilyen velem ritkán fordul elő.

Felnevettem, ahogy sávot váltottam.

– Csak azt mondom, hogy olyan felfedezést tettem, ami Nagy Glenna meglegedésére szolgált volna.

– Dildót találtál?

– Ó, te jó ég!

– Nem dildót találtál? – nevetett fel hisztérikusan. – Ez milyen elcseszett!

– Nem, nem dildót, de valami olyasmit, ami legalább annyira furcsa. Találtam egy zacskót, ami tele volt szex-kártyákkal.

– Várj, hogy *mi van?*

– Kártyákat, amikre mindenféle szexcucc van írva, amit ki lehet próbálni. Hármas meg zuhanyzós szex, meg minden.

– Most szívaisz! Hát, ez baromi menő!

– Komolyan, mintha Nagy Glenna ott lett volna velem, hogy sugalljon valamit.

– Hogy sürgősen dugnod kéne valakivel?

Felhorkantam.

– Na, igen, ilyesmire gondoltam. De szerintem inkább azt akarta üzeni, hogy ideje belemerülnöm az életbe, és kipróbálnom valami vadat. Imádta volna a kártyákat. – Hirtelen összeszorult a torkom, meg kellett köszörülnöm. Semmiképp sem akartam sírni vezetés közben. – Sokkal nehezebb volt a mai nap, mint sejtettem.

– Bárcsak veled lehetnék ma este!

– Tudom, de minden oké lesz, csak érjek haza, és zuhanyozzak le.

– Mindenképpen hozd be holnap a kártyákat! Meg akarom nézni őket. – A kocszi utasterét betöltő nevetése kicsit lazított a mellkasomban megbúvó feszültségen. – Extrahosszú ebédszünetet kell tartanunk, és Nagy Glenna tiszteletére mindenféle mocskos dolgot kell átdu-málnunk.

– Ez nagyszerűen hangzik! De óvatosnak kell lennünk. Amit eddig láttam, az alapján nem akarnád, hogy mások is felfigyeljenek a kártyákra a munkahelyen.

– Orientációs hét van, mindenki el van foglalva a maga dolgával, készülődnek a szemeszterre. Senkinek se fog

eszébe se jutni az sem, hogy élünk a hónap közepéig, szóval minden oké.

Még egy pár percig beszélgettünk, aztán nagyobb dugóba keveredtem. Nem akartam balesetezni a bérelt kocsival, miközben éppen próbálok hazanavigálni a 401-esen, szóval, ahogy Toronto közelébe értem, letettem a telefont. Vártam a holnapot, hogy eltereljem a figyelmemet a lehangoló gondolatokról.

Szexkártyák a temetőben?

Az tuti, hogy valakinek sokkal érdekesebb élete van az enyémnél.